

عنوان مقاله:

ریاضت در کشف المحجوب هجویری

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی شرق شناسی، مطالعات ایرانی و بیدل پژوهی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

زینب سعادت‌مندی - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران.

محمد فرهمند - عضو هیات علمی گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران.

خلاصه مقاله:

آلوده نمودن دل و تبعیت از هوای نفس پرده ای بر بصیرت انسان می افکند و غبار غلیظی در مقابل دیده عقل و قلب ایجاد می کند و وصول به سعادت را دشوار می سازد و هر چه انسان پافشاری کند بیشتر فرو میرود تا جایی که رسیدن به رستگاری را دست نایافتنی میکند. از این رو برای وصول به محبوب باید سختی ها را تحمل نمود و با ترک گرایز و کثرت عبادت نفس را ریاضت داد؛ زیرا کسی که پیوسته نفس خویش را ریاضت میدهد از گناه رهایی می یابد و از اشراقات الاهی بهره مند میشود و ظرفیت بی-نهایت شدن و وصول به معشوق را پیدا میکند؛ در سیر و سلوک مرحله اول که ریاضت نفس و ترک شهوات و تادیب جوارح و نگه داشت حدود میباشد بسیار اساسی و مهم است، لذا در تحقیق پیش رو به ماهیت ریاضت و تمرین و اهداف آن و توجه قرآن و ایمه و شعرای بزرگ پارسی به آن پرداخته شده است باشد که مقبول درگه حق واقع شود. بنابراین در این مختصر سعی بر آن است که به تعریف ریاضت از دیدگاه هجویری در کشف المحجوب پرداخته شود. از بیان متن کشف المحجوب مشخص است که هجویری ریاضت تن را یکی از شروط تربیت نفس میداند؛ وی بالغ شدن در راه کمال الهی را ریاضت دانسته است. هجویری ریاضت را از خصال نیک عارفان بزرگ میداند. هجویری بیان میکند که: از آنجا که انسان ترکیبی از عقل و شهوت است، برای اینکه بتواند بدون مزاحم و مانع، به سوی خدا سیر کند، باید کاری کند که نفس اماره را مطیع و تسلیم نفس مطمئنه سازد. در نتیجه، نفس شیطانی را تحت امر و اختیار نفس رحمانی قرار دهد

کلمات کلیدی:

ریاضت، ترک دنیا، کشف المحجوب، هجویری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/830373>

